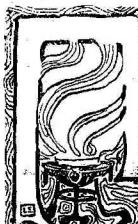

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΟΣΟΝ ἀνήγειρος ἐφαίνετο τὸ ἑσπέρας ἔκεινο ἡ Νόρα. "Ἔνα κῦμα ἀστρίστου μελαγχολίας ἐπληρώμαροῦσε τὴν καρδιαν τῆς, καὶ μία θλιβερὰ σούδαρότης ἥτο περιγυμένη εἰς ὅλον τὸ πρόσωπόν της. Ἡσθάνετο κάποιαν πλήξιν παραδίδειν καὶ τὰ λεπτά γείλη τῆς συγγάλλιαν αἴφιναν ἐλαφρούς στεγανήμονας καὶ λέξεις ἀναθεματικάς κατὰ τῆς ἀστοργίας τῆς τύχης, ἡ ὅποια ἥρχετο τῷρα νὰ διαιλύσῃ τὰ γριούσα διενεργα τῆς εύτυχιας τῆς μὲ τὴν σπαρακτικήν ἀλήθειαν τῆς προσγειωτήτος....

Ἐπάνω εἰς τὴν τρυφεράν ποσιγν καὶ στὸ ἄνθισμα τῶν πρώτων ἡμέρων τοῦ γάμου, ἀπὸ τὰς ὅποιας δὲν παρήγαγε ἀκόμη ὁ μήν τοῦ μέλιτος, παρουσιάζεται: ἔξοφα, ἡ ἀρρώστεια τοῦ συζύγου τῆς, ὡσάν ἐνα σύγγερον ὑπουρούν καὶ μαῦρον νὰ ρυτιδώσῃ μὲ τόσην ἀπονιαγά τὴν ἥρεμον γαλήνην τοῦ εὐτυχισμένου οἴκου των, καὶ νὰ σταματήσῃ κάλις ὅρμην πρὸς τὸν πόθον τῆς ζωῆς!

"Απ' ἔξω, εἰς τὸν δρόμον, ἀνέβαινεν ἔνας συγκεχυμένος θρύψος τῶν διασταυρουμένων ἀμαζόνην, ἐνῷ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ὀλονέν ἐπικυνώνετο καὶ μέσα εἰς τὰ κατάκομψον καὶ καλιτεχνικὸν περιέβαλλον τοῦ δωματίου — ποὺ ἦτο μία πένθιμος σωπήν ἀπλωμένη ἔριγύρω — ἥκουετο μογάχα ὁ ὑπόκωφος ρόγγος τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὸ ἐκκρεμές νὰ γογγύζῃ μονότονα εἰς τὴν ξυλινήν θήκην του.

Ἐκάθιστο πλησίον του, μαζευμένη ἐπὶ τῆς πολυθρύνας, μὲ τὸ κεφάλι τῆς στηριγμένον ὅπισσα, ἐνῷ πο κατάξανθα μαλλιά τῆς ἔξεγύνοντο ἀπάντατα ἐπάνω εἰς τὰ πλούσια στήθη τῆς. Τοῦ ἀντεπενήνετο μηρανικῶς εἰς τὰς ἔρωτήσεις του, ἀπέτεινε δὲ καὶ αὐτὴ μερικάς ἀλλ' ἀσυναισθήτως πως, προσπαθοῦσα ν' αποκρύπτη διῆτη τὴν ἐσωτερή κήπη τῆς ἀγωνίαν, ποὺ διευρύνετο ἐνφραστικώτατα εἰς τὴν αἰφύδιαν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας της. "Ο "Αγγελος τὴν παρετήρει μ' ἔγα βλέμμα ερωτηματικὸν, γεμάτον ἔκστασιν, ὡσάν γὰ ἔζητει γὰ διαγωγῆς της τι μέσος; στὰ υγρὰ μάτιά της, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σκέψεις τῆς τὴν στηγμήν ἐκείνην καὶ νὰ ἀγαπήσῃ, ποδὸν τὸ αὐτον, ποὺ ἔκαμε τὴν σύζυγόν του πέσον σκεπτικὴν μολύν του. Καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ φαγτασθῇ πῶς τὰ μάτια της τὰ πόσον ἀγγά. Ήτα ἔκρυπτον τὴν ἐλαχίστην ὑποκριτιάν, δι: ἔνα κρυολόγητα σέσον καὶ ἄντοι σοθιόρην, ήτα μετεμόρφωντε τὴν λατρευτὴν του Νόραν, ἡ ὅποια καὶ τὴν ζωήν της ἀκόμη Ήτα παρέδιδεν ὄλοκαλωμα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀγγέ-

λου. "Ἡ μήπως ἔβλεπε κάμμιαν ἀδιαφορίαν, ψυχρότητα τινὰ ἐν μέρους της; Κάθε ἄλλο. καὶ ἔνγοιωθεν ἐνδομύγως τότε, σᾶν κάποιαν φώνουλα νὰ τοῦ λέγῃ σιγά-σιγά, πόσον ἀσυμβίθαστος εἶνε ἡ κατάστασις αὐτὴ πρὸς τὸν πεταχτὸν, τὸν πρόσχαρον πάντα. χαρακτήρα τῆς συζύγου του, ἡτις ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ γάμου των κάλις ἡμέρας τὸν βλέπει ἐξηπλωμένον, παραδέρνον τα αἱς τὸ πρεβέζη, καὶ τὸ τραπέζι ἀντίκρυ, ποὺ ἔως χθὲς ἐστόλικαν τὰ κεφάνια λουλούδια τοῦ γάμου, είνε γεμάτον τῷρα ἀπὸ γίλια φάρμακα κι' απὸ τὰς συνταγὰς τῶν ιατρῶν.

Πόσον ἔχει ἀλλοιωθῆ ἡ ὑγεία σου!

Νύκτες ὄλεκληροι: ἐπέρασσαν χωρίς νὰ κλείσῃ μάτια οὐδὲ φοργή-φοργή μὲ τὰς χωρίς παρελυμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὸν πυρετόν, μὲ τὰς χέρια παρελυμένα ἀπὸ τὴν ἔξασθητην. Καὶ τὸν λυπεῖται δυγατὰ, ὅσον καὶ τὸν ἄγαπητὸν ή Νόρα, μὲ τὸν ἄλυτον πάντοτε δευτέρῳ τῆς τρυφερότητος καὶ λατρείας, ἀλλὰ—μήπως τὸ θέλει κι' αυτή—δεγ δύναται μολογούστο γα τοῦ γάμου παταχανδές ἐπληγητὸν τὴν ἀγορικήν, τὴν μεγάλην της καρδιαγά, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἑσπέρας ἔκεινο, ὅπου εἶχον προσκληθῆ εἰς τὴν χορευτικὴν ἐσπερίδα ἐνὸς στενοῦ φίλου τοῦ Ἀγγέλου. Ἐκεῖ ἐμελλει γὰ ἐμφανισθῆ τὸ πρῶτον ἥδη ὡς ὑπαγδρευμένη, καὶ ἀνελογίζετο, σᾶν νέα ποὺ ἦτο, πῶς θὰ ἐπέτα καὶ ἐκείνη μέσα στὴν τρελλὴν θέρμην τοῦ χοροῦ, δελεαστικὴ καὶ μαχενουσα μὲ τὸ γλυκὺ χαμόγελον εἰς ὅλον τὸ ἀκτινοβόλον πρόσωπόν της, σαγηνεύουσα τοὺς πάντας μὲ τὴν κρυσταλλίνην φωνήν της, μὲ τὰ μάτια της—τὰ καταγάλανα μάτια λάμποντα ὑπὸ τὴν λευκήν φωτοπλήμαρα τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, μέσα εἰς τὴν γοητευτικὴν ἀρμονίαν τῶν δροσερῶν χρωμάτων, εἰς τὴν μυστικὴν φρικιάσιν τῶν γυμνολαίμων ἐσθήτων, καὶ ὑπὸ τὰς θαυμωτικὰς μαρμαρυγάς τῶν ἀπείρων μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων.

"Ολα αὐτὰ διήρχοντο τῷρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Νόρας, ἀγάπατοντα, πυρπολοῦντα τὰ στήθη της, καὶ κινοῦντα τὸν πόθον καὶ τὸ ίμερον μιᾶς ἀλληγορίας...

Ἐνδιμήσε τὸν ἔκαυτόν της τότε σκλάδον, δεσμώτηρη μέσα εἰς τὴν σημερινήν ἀνίαν τοῦ δωματίου, τὸ διποίον μολαταῦτα πόσα ὅγειρα ἐστέγασεν ἀλλοτε! Κάτι ἐσάλευεν ἔντος της, ποὺ τὴν ἐβασάνιζε φρικτὰ, τὴν ἔπινγε καὶ κάποιο ἀλλόκοτον ἔδειχγε τὸ βλέμμα της, ποὺ ἐπρέχει μακράν, πολὺ μακράν, καὶ ἔχαγεντο μέσα εἰς ἄλλους — ποιὸς εἰσέπρει — ίδιον της κόσμους!...

Παρεπήσει μὲ λύπηγ της πόσον ήτο ἀνίκανος γ' ἀπομακρυγόῃ ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας του φύλου της, νὰ δαμάσῃ ταξιδεψαριμένας ὥλονεν ὅρμας τῆς γυναικείας φίλαρεσκείας, καὶ νὰ καταπνίξῃ τοῦ ἐγωισμοῦ της τὴν ἐπανάστασιν μέσα εἰς τὸ θάλπος τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων! "Ω! αὐτὸν εἶνε ἀδύνατον.

Θέλει μὰ δὲν εἰμπορεῖ γ' ἀφοισιθῇ μονάχα εἰς τὴν διακονίαν τὴν συζυγίκην—τὴν κατὰ συνθήκην πλέον, τὴν γεμάτην ἀπὸ τὰς καθημερινὰς εἰρωνείας τῆς ζωῆς· ἡσθάνετο μέσπον μεγάλον γὰρ συμμορφωθῆ με τὴν ἀγάπην του τὴν τωρινήν, ὃσον καὶ ἂν ήτο φρίστη πληρωμούσις καθήκοντος ἐπιθαλλούμενου, μια ὑποχρέωσις ὑπερερερά ἐπιταπεική του γάμου. Ήσεται πάντα, ισταλγεῖ ἡ ψυχή της τοῦ παρθενικοῦ βίου της τὰς ἡμέρας τὰς παιδικάς, καποιαν ἀλλην περιόδου ζωῆς, μακρυσμένην πολὺ, ποῦ σύρει ἀσυνείδητον τῷρα μ'. ἔνα γλυκύτατον ἡσυχον γνανούρισμα ὥλην τὴν υπαρξίαν της. Καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ παρελθοῦσαι: στηγματι, ποῦ ἐφωτισαν ἄλλοτε μίλιαν ἐποχὴν ἀνοιξιάτικην πλήρη ἔρωτος μὲ τὸν "Ἀγγελόν, ἐποχὴν πλημμυρισμένην καὶ τὰ πεῖς σπάνια γράμματα τῆς εὐμορφίας, ἀδελφωμένα μὲ τὰ ποιήτικα μῆρα τῆς ἀγάπης, ἥργισαν νὰ ξαναζούν πάλιν τώρα, καὶ νὰ προσάλλουν στον φάσματα μπεσοστά της, ἀπαράλλακτα ὀπως τότε, καὶ γίλιους παλιμούς ἡσθάνετο πρὸς στιγμὴν ἡ υενθυεῖσα ψυχή της, μυρίας γένες συγκινήσεις, καὶ μὲ μίλιαν ὀλιγόστον ὅρμαγ τὸ εκουμάτισε τὸ αἷμα της μέσα εἰς τὰς φλέβας της....

"Ο 'Ἀγγελός γέρει τὸ φλοιογισμένον κεφάλι: που καὶ τὴν κυττάξει στα μάτια, μὲ πρόσωπον φωτισμένον ἀπὸ ἀτελείωτην κάλωσύνην καὶ τῆς φίλει μὲ λαχάρων τὰ μικρά, τὰ λεπτοκυρωμένα της γέρια, ποῦ οὐα ἔλεγεσ— διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὰς λέξεις τοῦ ποιητοῦ— διὰ ἔγειραν διὰ νὰ πλάττουν γκαμόγιλα, νὰ

συρριπεῖν τὴν δροσιάν, νὰ γαλιθεύουν τὸ φῶτα... Τὰ πάγκα εἰπρέδειον ὅτι ὁ ἀγθυρωπος αὐτὸς ἦτο κατεγνωστασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἀφοῦ εἴχε ἔνα πέντειν σύντροφον ἀφοισιωμένον, ἀγγελιον παρίγνωσον εἰς τὸ πλευρόν του. Καὶ ἔξαλλος ἀπὸ χαραγέρητο πάπιτετο ἐπὶ τῆς συζύγου του καὶ τὴν ἐντηρατικέστο σπασμωδικά, γεμάτος ἀπὸ τρυφερήτητα καὶ στοργήν, καὶ μὲ λόγια ἀπογγρωματισμένα πλέον ἀπὸ τὴν ἔξαντλησιν, ἀπωλωτατα σαγγάδι, ποῦ ἐκυλούσαν σιγάσιγα ἀπὸ τὸ στόμα του, τῆς ἐξέρρακτης τὴν ἀμέτρητον εὐγνωμοσύνην του μὲ δόλους τοὺς θησαυρούς τῆς ἀφοισιώσεως ποῦ εἴχε πλεισμένους εἰς τὸ βάθος τῆς περδικᾶς του γιὰ τοινένη.

Η Νόρα κατέβαλεν ἐπιμέρως ὥλην τὴν ἡρωικὴν ἀγναρτέρησιν, καὶ ἐπνιγεῖ τοὺς σιγαλούς λυγμούς τὰς δάκρυα μὲ ὑπερζάτην προσπάθειαν, γωρίες να εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ ὥληγη εὐθυμίαν, καποιαν ἀναπτέρωσιν εἰς τὴν ψυχήν της. Καὶ καθὼς ἦτο ἐκεῖ ἐξηγητωμένος, απιγνητος, καίων ἀπὸ τὸν πυρετὸν, ὁ Ιπποτός ἐκλιετεν ἀπολια-ἀπαλά τὰ πουρασμένα βλέφαρά του καὶ ἐνάρκων τὰ μέλη του τὰ πονεμένα, μια πνοή ἐλπίδος ἥργιζε γ' ἀναδέην ἀπὸ τὰ στήθοτον, ώσταν ἡ ζωὴ ν' ἀναγεννᾶτο γύρω του, καὶ μαζί μὲ τὴν εὐθρόσυνην ἐκείνην ἐλπίδα τῆς ἀναρρώσεως, ἡ ωχρά σύβις του ἐγκρωματισθη μονομιᾶς ἀπὸ ὡραῖον τροπαζυγάλι γρῦψα, καὶ εἰς τὰ σθυμένα μάτια του ἐλαμψεν ἔξαργα ἔνα δάκρυ θερμὸν, ὡς καποιον ἀναγάλλιασμα τῆς νευρωμένης καρδιᾶς του, ἐνῷ ἀνορθώς τὴν στιγμὴν ἐκείνην μιὰς ἐνέργειας πόνου ἐπενήγωντες τὴν σαλαγισμένην μορφήν τῆς Νόρας καὶ ὅλο τὸ φύστικα ποῦ ἔθράκει μέσα της ἐπὶ τόσας ὥρας, ἔξεσπασεν ἀπράτητον εἰς δάκρυα; τὰ ἐποία ἀφησε νὰ βρέχωσιν ὅρθιόνα τὸ προσκέφαλον τοῦ 'Ἀγγελού καὶ ὅλην τὴν γύνα...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΩΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο ὄνομα του καλλιτέγονου τούτου εἶνε περισσότερον γνωστὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὸ βλέπομεν τὴν σκιαγραφίαν του

ἐν τῷ λεξικῷ τῶν Ζωγράφων Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν, τὸ δόπιον τῷ 1892 ἐδημοσίευσεν διγνωστὸς "Ἀγγελος De Gubernatis, τῇ συνεργασίᾳ του Ούγγου Matini, ἐν Φλωρεντίᾳ. Ο ἀστόριος οὗτος καλλιτέγνης ὑπῆρξε καὶ φίλος μας, διὸ δημοσιεύμεν κατὰ πρῶτον ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν του — ἐν μεταφράσει, διότι μᾶς ἔγραφεν ἵταλιστι — ἀφορῶντα τὰ τοῦ βίου του.

«.... 'Εγενήθη τῷ 1823 ἐν Ἀργοστολίῳ. Η οἰκογένειά μας καυχάται διὰ τὸν

» ἔνδοξον ἐπίσκοπον Μηνιάτην. Τὸ Δίπλωμα τῶν Τόκων κυριάρχων τῆς Κεφαλληνίας, » Ζωκύθου, "Αρτης καὶ μέρους τῆς Πελοποννήσου, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1494, διὰ » τοῦ δόπιου, ἐπετρέπετο νὰ ἐπανακάμψουν οἱ » Μηνιάται ἐν τῇ παλαιᾷ αὖ-διν ἀκτοικίᾳ » 'Αργοστολίου καὶ νὰ κατατάσσωνται μεταξὺ » τῶν εὐγενῶν τῆς αὐλῆς τῶν Τόκων.»

'Ἐν ἀλληλ ἐπιστολῇ μᾶς ἔγραφεν:

«... Τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἰχνογραφίας ἐδιδάχθην ἀπὸ τὸν κακλὸν οἰκογενειακὸν φίλον μας 'Αντώνιον Ρίφιον ἐν Κεφαλληνίᾳ. » "Ἐπειτα μετέβην εἰς Ρώμην καὶ ἔτυχον τῆς τιμῆς νὰ καταταχθῶ μεταξὺ τῶν ἔπτατῶν ἔκτατῶ νέων. τοὺς δόπιους ὡς μαθητὰς εἶχεν διέριψαν Μινάρδης. Διὰ τὴν σύνθεσιν πολὺ ὀφελήθην ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Σελβάνην. » "Ἐποιούμαζα ἀντομίκαν καὶ προσπικήν πολύ. » 'Ιμταξειδεύσας ὥλην τὴν Ἰταλίαν διὰ νὰ μελετήσω τοὺς παλαιοὺς τῆς τέχνης διδασκά-